

σκομεν πολλά κοινὰ σημεῖα μετὰ τῆς ἀσθενείας τοῦ Κου-
μουνδούρου. Ἐκ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῶν καταφαίνεται ὅτι
τὰ δελτία τῶν ἱατρῶν ἐπίτηδες συνετάσσοντο αἰσιδοῶως,
διότι ὁ Γαμβέττας ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας. Ἀπὸ τῆς
27ης Νοεμβρίου, ἡμέραν τῆς σκηνῆς τοῦ βεβόλθερ μέχρι τῆς
9ης Δεκεμβρίου, ἡ κατάστασις τῆς υγείας του ἔβαινε πολὺ
καλῶς, ἐκείθεν ἠκολούθησαν δυσκοιλιότης, πόνοι ἐν τῷ σ-
μάχῳ, ἐμετικαὶ διαθέσεις, ἀνορεξία καὶ ἀϋπνία.

Τὴν 12ην ἐν τούτοις ἐπανέλαβε τὴν ὄρεξιν του εἰς τὸ
πρόγευμα καὶ ἐκάπνισεν. Τὴν 14ην περιπάτησεν ἐντὸς τῆς
οἰκίας. Τὴν 15ην ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ περιδιάβασεν εἰς τὸν
κῆπόν του, ἀν καὶ ἠσθάνετο πόνου, ἐντὶ στομάχῳ καὶ εἶχε
συχνοὺς ἐμέτους. Τὴν 16ην οἱ πόνοι ἦσαν δριμύτεροι, ἀλλὰ
πάλιν ἔκαμε περίπατον καὶ ἦτο εἰς καλὴν διάθεσιν. Τὴν
νύκτα ὅμως ἡ ἀδιαθεσία ἐπετάθη, καὶ κατελήφθη ὑπὸ δυσ-
πνοίας. Τὴν 17ην οἱ ἱατροὶ ἀνεκάλυψαν τυφλίτιδα, καὶ ἀπη-
γόρευσαν πᾶσαν στερεὰν τροφήν. Τὴν 18ην προσεβλήθη ὑπὸ
ρίγους, μετὰ δυσπνοίας τὴν νύκτα, καὶ ὑπὸ δευτέρου ρίγους,
παραταθέντος ἡμίσειαν ὥραν. Τὴν 19ην οἱ ἱατροὶ συνεφώνη-
σαν ὅτι εἶναι περιτυφλίτις. Τὴν 20ην καὶ 21ην ὁ Γαμβέτ-
τας ἐφαίνετο ὅτι πηγαίνει καλλίτερα, ἡ δὲ καλλιτέρευσις
αὐτοῦ ἐξηκολούθει μέχρι τῆς 25ης. Τὴν 26ην δὲν ἦτο τό-
σον καλὰ. Τὴν 28ην οἱ ἱατροὶ ἦσαν πλέον βέβαιοι περὶ τῆς
περιτυφλίτιδος, ἀλλ' ἀπέριψαν τὸ σχέδιον τῆς ἐγχειρίσεως
ὡς ἐπικίνδυνον καὶ μὴ ἐπαγγελλόμενον πολλὴν ἐπιτυχίαν.
Τὴν 29ην ἀνεφάνη ἐρυσίπελας, τὴν νύκτα τὴν διῆλθε πολὺ
κακὰ, οἱ δὲ ἱατροὶ ὁμοφώνως παρεδέχθησαν τὴν κατάστα-
σίν του πολὺ κακὴν, ἀκατάλληλον τὴν ἐγχείρισιν καὶ τὴν
ἀνάγκην τονωτικῶν. Ὁ Γαμβέττας εἶχεν ἐξασθενήσει
πολὺ, διῆλθεν ὅμως τὴν νύκτα καλὴν. Τὴν πρωΐαν κατὰ
περίόδους κατελαμβάνετο ὑπὸ φρενίτιδος, ἦτο πολὺ ἐξη-
σθενημένος, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνετο πόρους. Ὅλην τὴν μετὰ

μεσημβρίαν εἶχε συνειδῆσιν ἑαυτοῦ, καὶ δὲν παρεπονείτο
ὅτι ἤλγει. Τὴν 10 μ. μ. τὰ ἐπιφοβα συμπτώματα ἐπετά-
θησαν, ἀλλὰ εἶχεν ἀκόμη συναίσθησιν καὶ ὠμίλησε διὰ τε-
λευταίαν φορὰν τὴν 10ην ὥρ. 43. Ἐξέπνευσε δὲ ὀλίγα
λεπτὰ πρὸ τοῦ μεσονυχτίου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

Ἡ ἐπιδημία τῆς ἐν Ἀθήναις εὐλογίας εἶναι εὐτυχῶς εἰς
ἄκραν ὕψους καὶ ἐγγίζει εἰς τὸ τέρμα τῆς.

Τῷ καιρῷ τῆς ἐπιστρατείας, δι' ἧς ἐπρόκειτο νὰ σχη-
ματισθῇ στρατὸς πολλῶν χιλιάδων ἀνδρῶν πρὸς ἀπελευθέ-
ρωσιν δούλων ἀδελφῶν, ἐπίστρατοι ἐρχόμενοι ἐκ μερῶν με-
μολυσμένων ὑπὸ εὐλογίας εἰσήρχοντο εἰς τὸν στρατὸν χωρὶς
νὰ ἐμβολιασθῶν !

Καὶ οὕτω μετεδόθη τὸ σπέρμα τῆς εὐλογίας ἐν Ἀθήναις.
Εἶναι δὲ τοῦτο μέγα τεκμήριον τῆς προνοίας τῆς παρ' ἡ-
μῖν Ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας.

Ἐπὶ τῇ ἐπιδημίᾳ εὐλογίας εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος
καὶ ἰδίως εἰς Πειραιᾶ, ἡ δὲ εἰς πάντα ἀναμορφωτικὴ ἡμῶν
Κυβέρνησις ἐφιλοδῶρσεν ἡμῖν τὸν Κάνθαρον, ὅπου τόσοι
θνητοὶ εὗρον τὴν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν. Μετὰ τινὰ βήματα
κρυφὰ καὶ ἀθόρυβα ἡ πληγὴ αὕτη ἡμῶν τῶν νέων Αἰ-
γυπτίων ἐνέσκηψεν εἰς αὐτοὺς τοὺς κόλπους ἡμῶν, τὰς Ἀ-
θήνας. Εὐθὺς τότε φωναὶ ἀντήχησαν ἀπανταχοῦ καὶ ἀλλα-
λαγμοὶ καὶ δαμαλίδες καὶ δαμαλίτιδες Ἐπιτροπαί !

Ἐξυπνήσασα τότε ἡ Κυβέρνησις ἀνεκάλυψε τὸ Γουδῆ,
ὅπερ ἐτιμῆθη διὰ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 404)

— Ὅα κόμης καλὰ. Ἐκεῖ εἶναι ἡ πηγὴ πάσης παραμυθίας.
Καὶ ἡ ἡγουμένη ἐξῆλθε εἰπούσα: Ἔχε θάρρος, τέκνον μου
Αὐγούστα.

Μείνασα μόνη ἡ Αὐγούστα ἔκλεισε πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς·
προσεπάθησε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἀλλ' εἰς μάτην. Τότε ἐβυθί-
σθη εἰς τὴν ὄνειροπόλησιν καὶ προσεπάθει νὰ ἀνέυρῃ γωνίαν
τινὰ ἐν τῇ συνειδήσει τῆς, ὅπου νὰ ἀπολαύσῃ εἰρήνης τινος ἢ
γαλήνης. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἔπαυχε πάντοτε, ὡνειροπόλοι ζη-
τοῦσα παραμυθίαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εὗρισκεν ἀγωνίαν. Τοῦτο
συνέβη καὶ τώρα. Πάντοτε ἠπατάτο καὶ οὐδέποτε ἐδιδάσκετο.
Ἡ ὄνειροπόλος ἐξῆψε τὴν φαντασίαν τῆς, παρώξυνε τὰς
αἰσθησεις τῆς καὶ ἀνεβίβασε τὸ αἷμα εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς.
Ἡ Αὐγούστα ἀπέρριψεν ὀργίλως τὴν σινδόνην, ἥτις τὴν ἐ-

σκέπαζεν, ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη. Τί ἐσκόπει; Οὐδ' αὕτη εἴ-
ξευρεν, ἀλλὰ δὲν ἤθελε μεταβῇ εἰς τὸν ναὸν βεβαίως. Ἐ-
στράφη πρὸς τὸν Ἐσταυρωμένον καὶ ἔτυψε τὰ στήθη τῆς. Ἡ-
σπάζθη τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ.

— Χριστὲ, εἶπεν, ὅστις τόσους παρηγορεῖς, ἐμὲ δὲν δύνα-
σαι νὰ μὲ παρηγορήσῃς; Ἀλλὰ τί λέγω; Νὰ μὲ παρηγορή-
σῃς διατί; Διὰ τὰ δυστυχήματά μου; ὄχι, διὰ τὰς ἁμαρ-
τίας μου. Ἀλλὰ συγχώρησέ με.

Ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κελλίου, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ φῶς μετ' ἐ-
αυτῆς προέβη ἐν τῷ σκοτεινῷ διαδρόμῳ καὶ ἐψηλάφει τὸν
τοῖχον πατοῦσα μετὰ προφυλάξεως. Ἐφραντάζετο ὅτι λάκκος
τις ἢ χάσμα ἦτο ἀνοικτὸν ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς, ἀν καὶ εἴ-
ξευρε καλῶς ὅτι τὸ δάπεδον ἦτο πλινθόστρωτον καὶ στερεῶς
κατεσκευασμένον. Ἐκαμψε τὴν γωνίαν τῆς σειρᾶς τῶν κελ-
λίων, ἔφθασεν εἰς τὴν κλίμακα, καὶ ἐπειδὴ ἐνταῦθα ἦτο φεγ-
γίτης ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, διέκρινεν ἀμυδρῶς τὰ περὶ αὐτὴν καὶ
κατέβη βραδέως τὴν κλίμακα. Ἐφθασεν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς
Μονῆς, ἀντικρὺ τοῦ ἱεροῦ Βήματος τοῦ ναοῦ. Παλμοὶ ἠκού-
οντο ἀντηχούντες μέχρι τῶν ὧτων τῆς. Ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰς
στιγμὰς καὶ ἔκρινε καλὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀλλ'
εἰ; μάτην. Ἡ βία ἥτις ὑπῆρχεν ἐντὸς τῆς τὴν ὤθει ἀλλα-
χόσε. Ἐστράφη πρὸς τὴν πύλιν τῆς Μονῆς καὶ ἔκρουσε τὴν
θύραν τῆς πύλωνος.

— Ζηνοβία, ἔκραξεν.

Ἡ μήτηρ Ζηνοβία ἐγρηγόρει καὶ ἵστατο κρατοῦσα τὸ

Ἐσωτερικῶν, ὅστις ὡς προϊστάμενος τοῦ ὑγειονομικοῦ κλάδου εὗρκεν αὐτὸ ἐν πλήρει τάξει!

Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε δαμαλὶς ἐν Ἑλλάδι, οὐδεὶς ποτε ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ δαμαλίδαν ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἐσχάτως μόνον θυσίαι τοιούτων κτηνῶν ἐγένοντο ἐν τῷ στρατῷ ὑπὸ τοῦ Ἐκρυθοῦ Σταυροῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς.

Κατὰ τὴν ἀπαρέγκλιτον ἡμῶν συνήθειαν τὰ προφυλακτικὰ μέσα ἐζητήθησαν μόνον μετὰ τὴν καταστροφὴν.

Ἐκρουντο οἱ κυβερνῶντες τὸν δύστηνον τοῦτον τόπον ὅλας τὰς θύρας τῆς Δύσεως, ὅπως λάβωσι δαμαλίδαν, ἐνῷ τοιαύτην ἠδύναντο ἀναντιρρήτως ὡς εὐχερέστατα νὰ εὗρωσιν ἀνὰ πάντα καιρὸν διὰ τῆς θυσίας ὀλίγων δαμάλεων καὶ ὀλίγων χρημάτων.

Ἡ Κυβέρνησις ἔδωκεν ἀληθῶς ἄφθυνα χρήματα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ὑγιεινῆς. Εἰς τί λοιπὸν χρησιμεύει τότε τὸ ὑγειονομικὸν τμήμα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν; ἢ ἀπώλεσε τὴν πίστιν καὶ τὴν ὑπόληψιν;

Τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον ὡσαύτως ἔδωκεν χρήματα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ὑγιεινῆς πρὸς προμήθειαν δαμαλίδος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἡ συστηθεῖσα διὰ τὴν περιθάλψιν τῶν ἀπόρων εὐλογιῶντων, ἔδωκε τὰ ὀλίγα χρήματα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς Ὑγιεινῆς πρὸς ἀγορὰν δαμαλίδος ἵνα οὕτω προφυλαχθῶσιν οἱ ὑγιῶς ἔχοντες!

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ ἄκρα αὕτη δραστηριότης δεικνύει ἐπὶ τέλους τὴν φθίσιν τοῦ κακοῦ ὑπερ μᾶς μαστίζει σκληρῶς ἀπὸ τόσου χρόνου.

Καὶ τὸ τελικὸν συμπέρασμα τῶν λόγων μας τούτων ποῖον εἶνε; ὅτι ἀπαιτεῖται ὁ ἱατρὸς χρόνος, φωναί, ὕβρεις, σκάνδαλα, βραχίσματα ὅπως ἐξεγείρωσι τοὺς κυβερνῶντας,

οἵτινες ἐμφανίζονται πάντοτε κατόπιν ἐορτῆς ἀφ' οὗ δακρύσωμεν καὶ πενθήσωμεν!

Φ.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ

Μετὰ τὰ δύο ῥίγη τὰ ὅποια ἐπῆλθον εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρον τὴν ἐσπέραν τῆς Παρασκευῆς, προσεβλήθη συγχρόνως καὶ ὑπὸ ἐλαφροῦς διαρροίας.

Τὴν νύκτα διήλθεν ἀνησύχως, ἡσυχάσας μόλις δύο ὥρας.

Τὴν πρωΐαν τοῦ Σαββάτου ὁ πυρετὸς ἐφάνη ἡλαττωμένος. Περί δὲ τὴν 10ην ὥραν ἐδέχθη τοὺς ἱατροὺς, οἵτινες κῆρυχταισθῆσαν ὀλίγον ἐκ τῆς ἐλαφροῦς ἐλαττώσεως τοῦ πυρετοῦ.

Τὴν αὐτὴν ὥραν καθυπεβλήθη εἰς ἐγκαθητηριισμόν, πρὸς χημικὴν ἐξέτασιν τῶν οὐρῶν, κατὰ τὴν συμβουλὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ ἱατρῶν.

Μετὰ τοῦτο ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ ἐκ τῆς κλίνης· ἠγέρθη καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μετὰ τοῦ κοιτῶνος συγκοινωνοῦν δωματίον. Μετὰ δὲ τοῦτο προσεβλήθη ὑπὸ νέου ῥίγους, παραταθέντος εἰκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἐπανῆλθε καὶ ὁ πυρετὸς, εἰς 96 σφιγμοὺς, μετὰ δέκα δὲ λεπτὰ ἐστάθη εἰς τοὺς 90.

κομβοσχοίνιον καὶ λέγουσα τὸν κανόνα τῆς. Ἀκούσασά τὴν φωνὴν τὴν καλοῦσαν ἦλθε πρὸς τὴν θύραν τῆς.

— Ποίος εἶναι;

— Δὲν ὑπῆγες εἰς τὸν Ὁρθρον, Ζηνοβία; τῇ εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Ἐμένα ἡ ἡγουμένη μου ἔχει δώσει εὐλογίαν νὰ κάμνω τὸν κανόνα μου εἰς τὸ κελλίον μου, ἀπήντησεν ἡ μοναχὴ.

— Πολὺ καλὰ ἔκαμεν ἡ ἡγουμένη. Διότι, ἂν ἦσο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, δὲν θὰ σὲ εὕρισκα ἐδῶ.

— Καὶ τί μὲ θέλεις;

Ἡ Αὐγούστα ἐδίστασεν ἐπὶ μακρόν. Συνησθάνθη ἤδη τὸ ἀπρεπὲς τῆς αἰτήσεως, ἣν διανοεῖτο νὰ ὑποβάλῃ πρὸς τὴν μοναχὴν.

— Εἰπέ, τί μὲ θέλεις; ἐπανέλαθεν αὕτη.

— Θὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν, Ζηνοβία.

— Ποίαν χάριν;

— Νὰ μοῦ ἀνοίξῃς τὴν μικρὰν θύραν.

— Τὴν θύραν;

— Ναί!

— Διατί;

— Διὰ νὰ ἐξέλθω.

— Ἐτρελάθης;

— Ὁχι.

— Μόνη σου; τοιαύτην ὥραν;

— Βεβαίως.

— Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγῃς;

— Τί σὲ μέλει;

— Μὲ φέρεις εἰς ἀπορίαν.

— Θὰ μοῦ ἀνοίξῃς τὴν θύραν;

— Ὁχι· δὲν ἠμπορῶ.

— Σὲ παρακαλῶ, Ζηνοβία.

— Ἐπῆρες τοῦλάχιστον τὴν εὐλογίαν τῆς ἡγουμένης;

— Ποίαν εὐλογίαν;

— Τὴν ἁδειαν, εἰς τὸ κοσμηκόν.

— Τὴν ἐπῆρα, εἶπεν ἡ Αὐγούστα.

— Λέγεις ψεύματα.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις;

— Διότι αὕτη θὰ σ' ἐμπόδιζε.

— Ἀλλὰ ποῦ εἰξεύρεις ἂν δὲν μὲ στέλλει αὕτη;

— Τότε περίμενε μίαν στιγμὴν νὰ ὑπάγω νὰ λάβω τὴν ἁδειαν τῆς ἡγουμένης.

Ἡ Αὐγούστα κατελήφθη ὑπὸ ἀνυπομονησίας.

— Τί ἁδειαν; Ἀνοίξέ μου τὴν θύραν. Ἐπὶ τέλους δὲν εἶμαι αἰγμάλωτος, οὐδ' ἐξαρτῶμαι ἐκ τῆς ἡγουμένης.

— Ὁχι, θὰ ὑπάγω.

— Ἀλλὰ δὲν σ' εἶπεν ἡ ἡγουμένη ν' ἀνοίξῃς τὴν θύραν ἀπόψε, ὅτι ὥραν σοῦ κρούουν;

— Μ' εἶπε, ναί· ἀλλ' ἐξώθεν ἂν ἔλθῃ τις, τὸν ὅποιον μ' ὠνόμασεν ἡ ἡγουμένη, καὶ ὄχι ἄλλος.

— Αἶ, εἶναι τὸ ἴδιον.

Αἱ ἐλπίδες ἐν γένει ἐλαττοῦνται, τῆς ἐξαντλήσεως ὁλο-
ν ἐν αὐξανούσης.

Μόνον τὸ θάρρος τοῦ ἀσθενοῦς δὲν ἐλαττοῦται, οὔτε πα-
ραπλανάμενον, οὔτε μεμψιμοιροῦντος, οὔτε δεικνύοντος τί-
ποτε ἄλλο πλὴν κοπώσεως ἡθικῆς καὶ ἀπογοητεύσεως.

Προχθὲς ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐθεῶτο. "Ὅσοι
ἔτυχε νὰ τὸν ἴδωσι, συνεκινήθησαν τόσον, ὥστε ἠκούσθησαν
καὶ ζητωκραυγαί.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Ἐδικάσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν οἱ ἥρωες τῆς δυναμί-
τιδος ἀναρχικοὶ τῆς Λυών. Ὁ σπουδαιότερος ἐξ αὐτῶν εἶνε
ὁ Ῥώσσοις πρόσφυξ, πρίγκηψ Κραπότκιν.

Ἠρνήθη ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τὴν Διεθνή, ἥτις, εἶπεν, ἐ-
παυσεν ὑφισταμένη. Ἀλλ' ἂν ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ Διεθνὴς, θὰ
ἐνόμιζεν, εἶπε, τιμὴν τοῦ ἐν ἦτο μέλος συνδέσμου τὸν ὁ-
ποῖον ὁ Γαριβάλδης ὠνόμασε «τὸν ἥλιον τοῦ μέλλοντος»

Ἐξιστόρησεν ὅλην τοῦ τὴν βιογραφίαν πῶς ἀπὸ στρατιω-
κοῦ ἀνέλαβε γεωγραφικὴν ἐξέτασιν τῆς Ῥωσσίας, πῶς κατὰ
τὸ κοινωνιστικὸν κίνημα τοῦ 1872 ὑπελήφθη ὑπαπτος καὶ
ἐφυλακίσθη, πῶς ἤλγει βλέπων τί ἐπασχον οἱ κατὰδικαι
ἐκ τῶν ὑποῶν ἐννέα παρεφρόνησαν καὶ ἐνδεκα πυτοκτόνη-
σαν, πῶς ἀσθενήσας καὶ αὐτὸς μετηνέχθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον
ὅθεν καὶ ἐδραπέτευσεν.

Δραπετεύσας κατέφυγεν εἰς Ἑλβετίαν. "Ὅταν ἐξερράγη-

σαν αἱ ταραχαὶ εἰς Λυών, αὐτὸς εὗρίσκετο εἰς Λονδίον,
ἐπομένως οὐδόλως ἐνέχεται εἰς αὐτάς. Κακῶς τὸν παρου-
σιάζουν ὡς ἀρχηγὸν τῶν Οὐδενιστῶν.

Ἐπὶ τέλους εἶπεν ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασις παρα-
σκευάζεται, ὅτι πρὶν ἢ παρέλθῃ μία δεκαετία θὰ ἐκραγῇ
καὶ συνέστησεν εἰς τὸ Δικαστήριον νὰ συμπαθῇ πρὸς τὰς
ιδέας τῶν ἐργατικῶν τάξεων

Οὐχ' ἦττον κατεδικάσθη μετὰ τριῶν ἄλλων εἰς πενταετὴ
εἰρκτὴν, πρόστιμον διςχιλίων φράγκων, δεκαετὴ ἀστυνομι-
κὴν ἐπιτήρησιν, καὶ πενταετὴ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δι-
καιωμάτων.

"Ἀμα ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, αἱ γυναῖκες τῶν ὑποδίκων
ἄφησαν γοεράς φωνάς, ὥρμησαν νὰ πέσουν εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῶν συζύγων των, ἀλλ' ἀνεχαιτέσθησαν ὑπὸ τῆς φρου-
ρᾶς. Ἡ πρίγκηπισσα Κραπότκιν ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου
στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς διαδοχικοῦ ἐπαναστά-
τιδος Λουίζας Μισέλ, αὐτῆς ἐκείνης, ἥτις ἐδίδαξε τὴν ἀ-
περγίαν τῶν γυναικῶν εἰς μερικὰς φυσιολογικὰς ἀνάγκας
τῶν ἀνδρῶν, ὅπως ἀναγκασθῶν οἱ τελευταῖοι νὰ παραχω-
ρήσουν εἰς τὰς πρώτας πλήρη τὰ πολιτικά των δικαιώ-
ματα.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

Εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ Ῥαφαὴλ καὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου
εἰς τὴν αἰωνίαν Ῥώμην, ἤνοιξε τὰς αἰθούσας τῆς Διεθνῆς
Ἐκθεσεως, ἥτις καὶ πάλιν θ' ἀπασχολήσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν
μέρος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου.

Τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν θέλει ἐπισκεφθῇ ἐπ' ὀνόματι τοῦ

— Πῶς τὸ ἴδιον;

— Τὸ ἴδιον, ὅταν σοῦ λέγω νὰ μοὶ ἀνοίξης, εἶναι ὡς νὰ
σοῦ κρούουν τὴν θύραν ἀπ' ἑξῶ.

— Δὲν τὸ ἐννοῶ αὐτὸ, εἶπεν ἡ Ζηνοβία. Ἀλλ' ἂν σοὶ εἶπε
νὰ ἐξέλθῃς ἡ ἡγουμένη, τώρα θὰ φανῇ. Ἔχε ὑπομονὴν μίαν
στιγμὴν.

Καὶ ἡ Ζηνοβία ἔλαβε τὸ κουκούλιόν της καὶ ἐξῆλθεν ἐκ
τοῦ κελλίου, ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τὸν νάνον.

Ἡ Αὐγούστα δὲν εἶχε ἄλλην ἰσχὺν, ὅπως ἀντισταθῇ. Ἀλλ'
ἔβλεπε τὰ σχέδιά της ματαιούμενα. Οὐδεμίαν πιθανότητα ὅτι ἡ
ἡγουμένη ἐμελλε νὰ χορηγήσῃ ἄδειαν, ὅπως ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ μό-
λις ἡ Ζηνοβία ἀπεμακρύνθη καὶ τὸ βλέμμα της, τῇδε κἀκείσε
ἄλλοφρόνως πλανώμενον, τυχαίως ἐστράφη ἐπὶ τοῦ εἰκονοστα-
σίου τῆς Ζηνοβίας τοῦ φωτιζομένου ὑπὸ μικρᾶς κανδήλας,
καὶ εἶδε τὰς κλειδας τῶν πυλῶν κρεμασμένας ἐξ ἡλίου ἐπὶ
τοίχου παρὰ τὰς ἀγίας εἰκόνας. Πάντα εἶχε σκεφθῇ ἡ Ζη-
νοβία, ἀλλὰ δὲν προέβλεψε νὰ λάβῃ καὶ τὰς κλειδας μεθ'
ἐαυτῆς. Ἡ δὲ Αὐγούστα ἄμα ὡς εἶδε τὰς κλειδας, δὲν προέ-
λαβεν οὔτε νὰ σκεφθῇ, οὔτε ν' ἀποφασίσῃ, ἀλλ' ὥρμησε καὶ
τὰς ἀπέσπασεν εὐθύς, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἐμφανισθῶσιν ἀ-
καριαίως, ὡς μαγικὴ ὁπτασία. Ἐλαβε κηρίον τι ἐκ τοῦ εἰ-
κονοστασίου, τὸ ἦναψεν ἐκ τῆς κανδήλας, καὶ σπεύσασα εἰς
τὴν πύλην προσήρμησε. τὴν μικροτέραν κλειδα εἰς τὸ κλει-
θρον τῆς ὀρσοθύρας, τὴν ἔστρεψε μὲ δύναμιν, ἀνέσυρε τοὺς
βαρεῖς σιδηροὺς μοχλοὺς, ἤνοιξε τὴν ὀρσοθύραν καὶ κύψασα

καὶ συσπειρωθεῖσα ἐξῆλθεν. Ἡ δὲ Ζηνοβία κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν μόλις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ Καθολικὸν καὶ ἐξετέλει
τὰς νενομισμένας προσκυνήσεις εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας. Ὅτε
δὲ μετὰ τὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν τῆς ἐκπλαγείσης ἡγουμέ-
νης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κελλίον της δὲν εὗρε πλέον οὔτε τὴν
Αὐγούσταν οὔτε τὰς κλειδας, ἀλλὰ τὸ κελλίον της μόνον καὶ
αὐτὸ σκοτεινόν, διότι ἡ Αὐγούστα ἐν τῇ σπουδῇ της, ὅπως
προσθῇ νὰ λάβῃ τὰ κλειδιά, πρὶν ἢ ἐπανέλθῃ ἡ Ζηνοβία,
καὶ γείνῃ ἄφαντος, εἶχε σβέσει τὴν κανδήλαν, ἄμα ἀνάπτουσα
τὸ κηρίον ἐξ αὐτῆς, καὶ οὕτω τὸ κελλίον τῆς ἀδελφῆς θυρω-
ροῦ εἶχε μείνει ἐν ψηλαφρητῇ σκότει, ὁμοίῳ μὲ ἐκεῖνο, ὅπερ
ἡ Ζηνοβία ὑπόπτευσεν ὡς ὑπάρχον εἰς τὴν Κόλασιν, ἀλλὰ
δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ φαντασθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΠΟΥ ΥΠΑΓΕΙ;

Καθ' ἣν ὥραν ἡ Αὐγούστα ἐξῆλθε λάθρα ἐκ τοῦ Μονα-
στηρίου καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν παρὰλιαν ἀγούσαν ἐδδὸν (ἀ-
πείχε δὲ ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ διςχιλίας βήματα ἀπὸ
τῆς παραλίας), πλοιαρίον τι εἶχε προσορμισθῇ εἰς τὸν αὐτὸν
ὄρμον, πρὸς ὃν διευθύνετο ἡ νυκτοβάτις αὕτη, καλούμενον μὲ
τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ. Ἀκρίτιόν τι ἀποσπασθὲν
ἐκ τοῦ πλοιαρίου προσήγγισεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀπεβίβασε

Μή Χάνεσαι ὁ ἐν Bari νῦν διατρίβων ἀνταποκριτής μας **Ἀγησίλαος Γιαννόπουλος** εἰδικώτατος περὶ τὰ καλλιτεχνικὰ μάλιστα, ὅστις θὰ μᾶς στείλῃ σειρὰν πανοραμιαστικῶν ἐπιστολῶν τῆς ἐν λόγῳ καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

- Ἀ καϋμένη, δός μου ἓνα σιγάρο... τὰ ξέχασα τὰ δικά μου σ' τὸ σπῆτι.
— Ὅριστε.
— Εὐχαριστῶ.
— Θέλετε φωτιά;
— Ἀ! ὄχι... ἔχω μαζύ μου σπέρτα... θέλετε νὰ σὰς δώσω;
— Τί;... σιγάρα;
— Ὁχι δὲ... σπέρτα.

Α... Σιγάρο;... εὐχαρίστως!... Ἀ! διάβολε, ξέχασα, δὲν τὴν πῆρα μαζύ μου τὴν σιγαροθήκην μου.

Β. Τί... δὲν παιράζει... Ἀρκεῖ ἡ διάθεσίς σου.

Α. Ἀ! τίποτε... τίποτε...

Καὶ μετ' ὀλίγα βήματα ὁ Α. ἀποχωριζόμενος βγάζει ἐκ τοῦ θυλακίου του γεμάτην ὡς τὰ χεῖλη τὴν ὥραϊαν σιγαροθήκην του καὶ καπνίζει ἡδονικώτατα.

— Μπᾶ! ποῦ ἀκούμπησες; Εἶσαι καταλερωμένος ἀπὸ πύσου.

— Βρὲ ἀδελφέ, αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ τῶν ξενοδοχείων εἶναι ἀπρόσεκτοι... μοῦ περιέχυσε μιὰ ὀλόκληρη σούπα.

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ; Τοῦχεις δώσει μποραμᾶ;

— Ὁχι.

— Ἐ! ἡ σούπα ἦτο ὁ μποραμᾶς σου!

— Ἀλήθεια, ἔμαθα πῶς ἀρραβωνιάσθηκε ἡ κόρη σας;

— Καλὲ εἶναι τόσος καιρὸς ποῦ δὲν εἶναι πιά ἀρραβωνιασμένη.

— Καὶ γιατί χάλασαν οἱ ἀρραβῶνες;

— Γιατί;... Γιατί ἐν τῷ μεταξύ ἡ κόρη μου καὶ ὁ γαμβρός μου πανδρευθηκαν.

Μεταξὺ δύο νεοσυλλέκτων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ τάγματος:

— Τὸν γνωρίζεις τὸν ἀντισυνταγματάρχην;

— Ὁχι.

— Τὸν ταγματάρχην;

— Οὔτε.

— Ἐ! νὰ σοῦ 'πῶ νὰ τοὺς μάθης; ὁ κύριος ἀντισυνταγματάρχης εἶναι λιγάκι πιὸ παχὺς ἀπὸ τὸν κύριον ταγματάρχην.

Διδάσκαλος. Βρὲ γιατί δὲν κτενίζεσαι; Δὲν ἔχετε χτένι σ' τὸ σπῆτί σας;

Μαθητὴς (κλαίων). Ἐχομε, μὰ... δὲν... ἔχει... πιά δόντια.

δύο ἀνθρώπους. Ἡ παραλία ἦτο ἔρημος. Ὁ βενετικὸς στόλος εἶχε καταπλεῦσει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰς τὴν νῆσον, ἦτο προσωρμισμένος κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Νεοχωρίου, δύο ἢ τρία στάδια ἀπέχοντα ἀπὸ τοῦ ὅρου τοῦ Ἀγίου Κοσμά, ἀλλὰ κρυπτόμενον ὀπισθεν μικρᾶς προεξοχῆς γῆς, σχηματιζούσης ἀπορροῦα ἀκτὴν, εἰς ἧς τὰ ὕψη γλαυκὰ καὶ λάροι ἡμιλλῶντο καὶ ἤριζον, τίνες πρῶτοι νὰ στήσωσι τὴν φωλέαν των, ὡς ἐν μεταίχμιῳ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ξηρᾶς. Οἱ χλευαστικοὶ κρότοι τῆς τρικυμίας ἤκούοντο ἐκείθεν ἐνούμενοι με τοὺς θρηνώδεις κοασμοὺς τῶν ἀγρίων πτηνῶν καὶ με τὴν μεμακρυσμένην ὕλακὴν τῶν ἀνέμων. Σαρκαστικὴ σιγὴ ἐβασίλευεν ἐκεῖ, ὡς νὰ προεκάλει τὸ πολυθύρυσον τῆς ἡμέρας ἐν ταῖς πόλεσι καὶ νὰ ἐλεγεν ἐγέρθητι ἀντολμᾶς! Ἡ νύξ ἐκείνη εἶχε τι ἐξόχως μυστηριώδες καὶ πένθιμον, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐνέκλειεν προφητεῖαν ἢ γρίφον τινα, μέλλοντα νὰ ἐξηγηθῇ ὅσον οὐ ποῦ.

Ἡ Αὐγούστα περιετυλίχθη εἰς τὸ σάλι τῆς καὶ κατέβη βαδίζουσα ταχέως πρὸς τὴν παραλίαν. Ἡτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μονοπάτιον τὸ φέρον εἰς τὸν μέγαν λιμένα καὶ μακρυνθῇ ἀπὸ τῆς ἀγρίας ἐκείνης τοποθεσίας. Ποῦ διευθύνετο; Ὁ ρυαὶ κατὰ τινα ποιητὴν, ἀπαντᾷ πρὸς ὁμίαν ἐρώτησιν ὡς ἐξῆς. «Ἐχω φαιδρὸς παιδικὸς λογισμοὺς, τοῦτο με ὥθει πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἀγνοῶ διὰ ποῦ». Ἄν τοῦτο ἀληθεύῃ περὶ τῶν φαιδρῶν λογισμῶν παιδίων, τί νὰ εἴπῃ τις περὶ τῶν μεταγχολικῶν λογισμῶν τῶν ἀνδρῶν, καὶ μάλι-

στα τῶν γυναικῶν; Ὁ αὐτὸς προσωποποιημένος ρυαὶ ἐπιφέρει ἐφεξῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ «Ὅστις με ἐξεκάλεσεν ἐκ τοῦ βράχου, φρονῶ ὅτι θὰ εἶναι ὁ ὁδηγός μου». Ἀλλὰ τὸν ρυαῖα τὸν ἐξεκάλεσέ τις ἐκ τοῦ βράχου. Τίς ὅμως ἐξεκάλεσε τὴν γυναῖκα ταύτην ἐκ τοῦ ἡσυχαστηρίου, ἐνθα εἶχε καταφύγει ὅπως εὖρη ἀνάπαυσιν;... Ἄν ὁ ρυαὶ ὁμιλεῖ οὕτω, τί θὰ εἴπῃ ὁ χειμᾶρας, ὁ πλήθων ἐν καιρῷ χειμῶνος; Καὶ εἴπῃ ὁ καταρράκτης, ὁ καταφερόμενος μετ' ὀρηκτικοῦ πατάγου ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀποκρήνου βράχου καὶ χυνόμενος εἰς τὴν κοιλάδα, εἰς τὴν γῆν, εἰς τὰ ὑποχθόνια; Ἀμφότεροι θ' ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν γλῶσσάν των. Ὁ εἰς διὰ τῆς τυνεχτοῦς καὶ μονοτόνου ἰαχῆς του, ὁ ἕτερος διὰ τῆς καταπληκτικῆς καὶ ἀνεκφράστου βροντῆς του. Ἀνθρωπίνῃ φωνῇ δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ διὰ φθόγγων τί θὰ εἴπωσιν.

Ἐν τούτοις ὅτε ἡ Αὐγούστα ἡτοιμάζετο νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸ Νεοχώριον, ἤκουσε τὸν κρότον τῆς ἐρεσίας τῆς λέμβου ἧτις εἶχε προσεγγίσει εἰς τὴν ξηράν. Ἐστράφη, ἀνεσηκώθη ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν ὑπεράνω θάμνου κούπτοντος τὴν παραλίαν καὶ παρατήρησε τὴν λέμβον. Τότε εἶπε καθ' ἑαυτήν.

— Καλὸν εἶναι, ἀφοῦ εἶναι βάρκα ἐδῶ, νὰ τὴν ναυλώσω νὰ με ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅπου θέλω, καὶ νὰ μὴ κάμω τόσον δρόμον. Καὶ ἔκραξεν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέρι.